

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 12. svečana 1892.

List 7.

O sveta devica Barbara, izprosi nam milost prav srečne zadnje ure!

Ob času, ko sem obiskoval v precej znanem mestu Idriji ljudsko šolo, živela sta v hiši mojih ranjcih, predobrih starišev dva zelo priletna zakonska, katerih dnevi tekli so z občudovanja vredno mirnostjo in blagodušnostjo. Mož bil je že nekaj let v pokoju: žena bila je pridna čipkarica, ter je vestno opravljala majhne dela v pohaštvu in gospodinstvu: oba sta bila prav pridna in verna katoličana: videli so ju vsak dan, ženo zjutraj, moža pa ob desetih iti k sveti maši. Zelo dobro sta se med seboj razumevala in priljubljena sta bila pri vsih zaradi dobrotljivosti in pridnosti.

Spominjam se na starčka tudi zaradi malega dogodka. Nekega dne je ravno varoval na velikem tergu pri mestnem vodnjaku sprano žito pred sitnimi golobi: ker sem ga zelo nadlegal, dal mi je svojo pipico iz ktere sem dva do trikrat serčno potegnil: toda precej sem čutil neprijeten učinek tobaka, in — bili so ti poteglejši prvi, pa tudi k moji sreči — zadnji v mojem življenji.

Mož, skoro osemdesetletni starček, umerl je kmalu na to: vdova živela je potem še kake tri leta, obiskala večkrat moje stariše, tožila jim preveliko svojo žalost zaradi zapuščenosti, ter je nahajala naj toplejše sočutje posebno pri moji dobri materi, kateri je razodevala čisto vse svoje skrivnosti. Če je k nam prišla, pogovarjali smo se navadno resno, tako na pr. o sveti veri, o sv. katoliški Cerkvi in njenih imenitnih napravah, o pridigah, in za premembo tudi o prigodbah v domačem življenju. Med drugim nanesla je govorica seveda tudi na smert, in ker so ljudje v onem kraju sploh zelo verni, Bogu in njegovi sv. Cerkvi vdani in tudi ne pozabijo tako važnih,

resnih poslednjih reči, povdarjala je stara ženica večkrat, kako da priserčno moli k veliki pomočnici za zadnjo uro, k sv. devici in mučenici Barbari, da bi jo obvarovala nagle in neprevidene smerti, ker je skoro vedno sama in zapuščena, ter jo storila deležno velike sreče, da bi bila poživljena pred smertjo s tako zaželeno, presveto Popotnico. Tudi jaz sem bil večkrat priča tacega pogovarjanja in globoko v serce vtisnil sem si take misli, tembolj, ker sem slišal v domači hiši, čeravno še otrok, visoko ceniti in povzdigovati milost mirne in srečne zadnje ure.

Zgodilo se je pa, da je omenjena, pridna vdova nekega dne precej hudo zbolela: močno se je bila prehladila in v hiši so že vsi menili, da je prišla njena smertna ura. Z vso ponižnostjo sprejela je bolnica presv. zakramente za umirajoče: vendar zapazili smo že drugi dan znamenja boljšanja in splošno bilo je veselje, ko se je prikazala teden pozneje čisto nepričakovano v našem stanovanji, se zahvalila moji dobri materi za tako vestno skazano pomoč ter ob enem dopovedala vso svojo bolezen. Mi in z nami vsi naši hišni prebivalci bili smo zelo veseli, da jo vidimo zopet poživljeno in zdravo. Živela je nato še nekaj čez dve leti. Vedno pa je prosila, kakor je sama večkrat zaterjevala, sveto Barbaro, da bi jo obvarovala neprevidene smerti, temveč, ker je živela čisto samotno. Pripetilo se je tudi, da je obiskovala prijatelje in sorodnike na deželi in bili smo zatoraj že navajeni: več dni jo pogrešati.

Nekega dne imela je na podstrešji opraviti, da bi tu spravila perilo v velik zaboj, ki je bil mojih starišev; stariši so ji namreč z veseljem dovolili na njeno prošnjo rabo tega zaboja: ker so pa v njem imeli raznoverstne majhne reči, visel je ključ od zaboja navadno v našem sta-

novanju in stara ženica prinesla je vsakokrat, ko je imela na podstrešji opraviti, ključ zopet nazaj. In tako prišla ga je iskat neko poletno popoldne, pozabila ga je pa nato, in sicer le sedaj, nazaj prinesli: vtaknila je bila ključ v žep ter ga zamišljena vzela seboj v stanovanje. In lejte, tukaj se je pokazala posebna previdnost Božja, da je bila ključ seboj vzela. Pri nas ta trenutek nobeden ni mislil na to. Drugi dan ženice nismo videli, kar se pa nobenemu ni čudno zdelo: tudi dopoldne naslednjega dne je ni nobeden videl zunaj stanovanja. Proti poldnevni hoteli so moja mati znane ključke vzeti, da bi v zaboji shranili klopčič sukanca: ker jih pa na navadnem kraju niso našli, poslali so mene k ženici. Prišel sem do vrat in poterkal: še vdirgič poterkal, pa nič ni bilo odgovora: vendar pa sem vidil ključ od znotraj v durih tičati. Takoj naznanil sem to materi, ki so čudni dogodek povedali še drugi družini, slutiti morali so seveda vsi, da se je prigodila stari ženi kaka nesreča. Zatorej šel je eden po ključavničarja, ki je takoj prišel ter duri odperl. Ko stopijo, v sobico vidijo staro ženo ležati na tleh v nedeljski obleki, kakor se je videlo, mrtvo. Pa kmalu nato je roko nekoliko premaknila, in to je bilo najboljše znamenje, da še živi, in poklicali so naglo zdravnika, čegar prizadevanju se je posrečilo k zavednosti pripraviti ženo, ki je bila že čez celo uro kakor mrtva. Zavedela se je, odperla oči, spoznala okoli stoječe in začudeno vprašala, kaj da se vendar krog nje godi? Rekla je, ko so ji vse povedali in se je potolažila, da ji je slabo postalo, ko je ravno hotela iti k sv. maši, in nato se je zgrudila: od vsega, kar se je z njo zgodilo, pa ni nič vedela: ob enem je povedala neki pri nji ostali prijateljici, da ko se je zopet zelo slabo čutila, je zopet prav iz dna srca prosila sv. Barbaro za pomoč v svoji zadnji uri. Vendar je slabost rasla zopet proti večeru od ure do ure; prosila je tedaj, naj pokličejo duhovna, da se more spraviti z ljubim Bogom, ker, kakor je dejala, čutila se je popolnoma onemoglo. Takoj — bila je že osem ura — šel je prebivalec v župnijo ter prosil njenega spovednika za pomoč v zadnji uri. Ni preteklo pol ure in ta bil je spolnujoč svojo sveto dolžnost v hiši, spovedal jo, obhajal in djal v sv. olje. Mi drugi hišni najemniki pa smo klečali v polkrogu krog nje ter pobožno molili. Kaki dve uri pozneje, med katerim časom deržala je bolnica rožni venec v rokah, večkrat poljubila križ, zahtevala blagoslovljeno vodo, ter se večkrat ozerla na podobe ljube Matere Božje, svetega Jožefa in svete Barbare, otemnele so počasi oči, roke so padle na posteljo

in ni se več ganila. Preteklo je še kake četert ure; potem navzoče tri žene, ki so pri njej čule, zaslišijo zdihljive in — dobra ženica je dokončala svoje življenje — bila je v večnosti.

Ljubi Bog, ki prošnje ubogih in molitev pobožnih usliši, vravnal je razmere v svoji veliki milosti in usmiljenji tako, da je žena videla na čuden način spolnjeno svoje največje hrepenenje, sprejeti svete zakramente pred svojo smrtjo. Zaspala je v miru Gospodovem: njeno močno zaupanje v Boga bilo je poplačano na najlepši način po priprošnji njegove brezmadežne Matere, sv. Jožefa, kakor sv. device in mučenke Barbare. — Tedaj hočemo tudi mi pribežati k pomočnici za zadnjo uro in jo prav priserčno prositi.

O sveta Barbara, ti preslavljená mučenica Jezusa Kristusa, prosimo te, ne daj nam umreti brez pravega, resničnega kesanja in brez sprejeme ss. zakramentov. Pridi nam na pomoč, ko se nam približa zadnja ura, odženi od nas hudobnega sovražnika in sprejmi našo dušo v nebeški paradiž tvojega božjega ženina. Naj nam bo dovoljeno, brez strahu približati se prestolu pravičnega, pa tudi usmiljenega Sodnika, našega Boga in Zveličarja, amen.

Janez Repič.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

VII. Poglavje.

Razloček dveh oblasti.

1.

Napadati v javnih spisih posvečeno veljavo duhovsko in oblast kraljevo, se pravi podložnike puntati zoper svetno in cerkveno vlado; pravi se povsod sejati seme razuzdanosti in razpora. Te hudodelske poti se deržé premeteni svetni modrijani, terdeči da: „Surovo pravo nejednakosti je le toliko pravično, kolikor je silno.“ Ravno tako šušmarijo, da: „Kraljevska oblast je le trinoštva plod, da cerkvena veljava je golo skipenje lahkovernosti abotnega ljudstva in goljufnega duhovstva. Drugače pak uči vera in um svoje učence.

2.

Dve oblasti ste postavljeni, da ljudi vladate,* posvečena duhovska in svetna.*) Obe ste od Boga, ki je vir vsake moči.*) Sin Božji uči: „Dajte

*) Sacerdotium et imperium ex uno, eodemque principio procedunt. Justin. Novell. 3.

*) Duo quippe sunt, quibus principaliter mundus regitur, auctoritas sacra pontificum et regalis potestas. Gelasius papa.

*) Non est enim potestas nisi a Deo: quae autem sunt, a Deo ordinatae sunt. Rom. 13, 1.

cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega. *)

3.

Vstanovitva teh dveh oblasti se šteje med največje dobrote Božje previdnosti do človeškega rodu, *) ker ste mu prekoristni za časnost in večnost. Dolžni smo tedaj za nji zahvalni biti iz globočine serca.

4.

Vsaka oblast ima svojo posebno nalogo dognati. Svetna oblast mora skrbeti za časni blagor ljudi, cerkvena jih mora pripravljati za večni blagor: dve neprecenljivi nalogi za človeški rod. *)

5.

Bog ni hotel, da bi zadeve nebeške in zadeve zemeljske se strinjale v istih rokah. Zapevedal je Mojzesu: „Vzemi tudi k sebi Arona, svojega brata, z njegovimi sinovi izmed Jeraelovih otrok, da bodo moji duhovni.“ *) Vstanovil je dve različni oblastniji, eno, naj bi skerbela podložnim za vgodno, mirno življenje, *) drugo, naj bi jih odgajala k svetosti otrok božjih, za Božje dediče Jezusa Kristusa. *)

6.

Bog ni vstanovil dveh oblasti, da bi si nasprotovale, *) on je Bog miru, nikakor pa razdvoja. Božja modrost ne more sama proti sebi biti. *) Marveč je hotel, da obe ostanete v svoji celosti in se vzajemno podpirate. Njuna zložnost je dar nebeški, *) ki obe krepí in ju sposobnejši dela za spolnovanje namena božjega zastran človeštva. Svet se dobro vlada, dokler ste zložni, ko berž se razprijetlite, preti naj modrejšim naredbam hiter prepad. *) (Dalje nasl.)

*) Reddito ergo, quae sunt caesaris, caesari, et, quae sunt Dei, Deo. Matth. 22. 22.

*) Maxima quidem in hominibus sunt dona Dei a suprema collata clementia, sacerdotium et imperium. Justin.

*) Potestas ecclesiastica... ad aedificationem ecclesiae militantis, secundum leges evangelicas, pro consecutione felicitatis aeternae. Gerson.

*) Applica quoque ad te Aaron fratrem tuum cum filiis suis de medio filiorum Israel, ut sacerdotio fungantur mihi. Exod. 28. 1. Ananias autem sacerdos et pontifex vester in iis, quae ad Deum pertinent, praesidebit; porro Zabadias filius Ismael, qui est dux in domo Juda, super ea opera erit, quae ad regis officium pertinent. Paralip. 2. c. 19. 11.

*) Ut quietem et tranquillam vitam agamus. Thim. 1. c. 2. 2.

*) Si autem filii et haeredes, haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi. Rom. 8. 17.

*) Non enim utriusque institutor Deus in destructionem ea connectit, sed in aedificationem. S. Ban.

*) Negare se ipsum non potest. 2. Tim. 2. 13.

*) Ad divinam gratiam referendum est, cum vota principum concordant animis sacerdotum. Con. Aurel.

*) Cum regnum et sacerdotium inter se conveniunt, bene regitur mundus, floret et fructificat ecclesia. Cum vero inter se discordant, non tantum parvae res non crescunt, sed etiam magnae res miserabiliter dilabuntur. Ivo Carm.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Za predpust kaj. (Nagovor v kat. družbi pri tomboli 24. jan., govoril Rok Merčun, katehet.) (Konec.) Ali voščila imam pa tudi za vas, ljubljene družbeniki in spoštovani gostje kat. družbe, tudi vam voščim prav veliko srečo in to za vselej sploh in za danes posebej.

a.) Voščim vam vsim srečo za vselej sploh, pa ne le voščim vam to srečo, še več, naj rajši bi videl, da to srečo vsi tudi dosežete, zato vam koj pokažem, kje ona prebiva, kje ima svoj dom.

Pokojni pesnik Virk nam to naj lepše povejo:

V čistem le sercu ona kraljuje,
Serce nedolžno ona razveseljuje;
Sreča prebiva v sredi serca,
V sercu poštenem je sreča doma!

Da to lažje razumete, pojasnim v zgledih, ker pregovor pravi: „besede mičejo, zgledi pa vlečejo.“

Neki sodnik, prav pošten, pobožen, v resnici kerščansk mož, je bil postavljen v službo v skoraj popolnoma protestantovsko mesto, v katerem so ljudje zelo zanemarjali vero in svoje verske dolžnosti. Posebno ob nedeljah in praznikih v cerkev hoditi je nekterim, ki so se drugače olikanim prištevali, kaj zelo presedalo. Tem bolj se jim je čudno zdelo, ko so videli, da ta novi katoliški sodnik vsako nedeljo in vsak praznik gre v cerkev. Ljudje so tega sodnika zavoljo lepega, res izglednega vedenja začeli zelo čislati, in so veliko ž njim občevali. Enega je pa le preveč bōdlo, kar ne more se premagati, moral je sodnika vprašati, zakaj da vendar tako pridno v cerkev hodi. „No,“ odgovori verli poštenjak, to vam pa že lahko povem. V prvo, dragi moj, kdor je v kakem društvu, mora spolnovati postave, ki so v tem društvu predpisane, če ne, ne zasluži, da bi bil ud. in morajo ga iz društva izločiti. Jaz pa, kakor veste, sem ud katoliške Cerkve, tedaj se moram tudi po njenih postavah ravnati. Morete li temu kaj ugovarjati? — Dalje sem jaz tudi sodnik, ter moram gledati, da se postave redno spolnujejo; zato pa sam ne smem dajati slabega izgleda ter postave prestopati. Potem še nekaj. Ko sem šel iz očetove hiše po svetu, moral sem materi za trdno obljubiti, da bom pridno v cerkev hodil! Obljuba pa, kakor veste, dela dolg; to je že stara resnica. In slednjič moram tudi prav odkritoserčno priznati, da me tudi lastno moje serce k temu priganja, čutim namreč, djal bi, nekako potrebo, da grem k službi Božji. Še bi vam lahko družih vzrokov naštel, zakaj da hodim v cerkev, pa mislim, da sem vam jih že zadosti povedal. Kaj ne, dragi moji! to je bil pač poštenjak, ta sodnik. (Gl. „Der glatte Michel 1892 št. 1.“)

Poslušajte še drug izgled tudi od drugod: Rezika pride iz cerkve in precej hiti k materi z novico: „Oj mati! županova Marička je imela pa danes zlate uhane; vi ne veste, kako so lepi; kako so se svetili, kaj ne, mati, se dobrika Rezika, da boste tudi meni take uhane kupili?“ „Kaj ti na misel ne pride! Marička je na bogati kmetiji doma, županova hči, mi pa smo ubogi delavci, od kod naj bi dobili denar za take uhane? In ali misliš ti, moja Rezika, da bi te Bog rajši imel, ko bi imela zlate uhane? Ne verjamem; jaz vsaj ko sem še v šolo hodila, nisem nikoli slišala da bi naš Gospod Bog gledal na uhane. Tudi še no-

bene podobe Božje Matere nisem nikoli vidila, da bi imela uhane. Ali si morda ti jo vidila? In glej, Marija je bila vendar iz kraljeve hiše. Se ve da je bila takrat revna, pa glej, na zemlji je bilo pač gotovo veliko veliko bogatih gospej z briljantnimi uhani, zaplestnicami, zlatimi verižicami, in ali je Gospod Bog izmed teh katero izvolil? Ne, ampak ravno njo si je izvolil, ki ni imela nikakoršnega zatega ali srebernega kinča, ne bliščečih dražih kamenov in biserov, ona je tista, katero je ljubil bolj kot vse druge. Tedaj moja, ljuba Rezika, nič ne bodi žalostna, če uhanov ne dobiš. Tako so mati svojo hčerko podučili. Oče pa še pristavi: „Ti, ali si pridigo kaj poslušala? Ti si le Maričkine uhane gledala! Ti so te bodli v oči. To pač ni moja Rezika, ki je bila dozdej tako pridna. Jaz bi bil bolj vesel, ko bi ti bila kaj povedala, kaj so gospod pridigovali, kakor pa da ima županova Marička tako lepe uhane. Zato si zapomni, drugokrat mi boš pridigo povedala, in kaj si se kaj v cerkvi naučila.“ Kaj ne, to so bili pač verli, res kerščanski stariši, kakoršnih nam prav veliko Bog daj!

In zakaj sem vam povedal ta dva izgleda? Zato, ker sem ravno rekel: besede mičejo, izgledi pa vlečejo; taki izgledi nam kličejo: ldi in stori tudi ti tako, in pristavim jaz še naprej — našel boš svojo pravo srečo po besedah pesnikovih:

Sreča prebiva sredi serca,

V sercu poštenem je sreča domá!

Tako se bo spolnilo, kar vam vsem danes voščim iz serca, namreč veliko srečo doseči.

b.) Voščim vam pa, ljubljene družbeniki in vsi dragi gostje, slednjič še tudi veliko srečo za danes posebej, srečo pri današnji tomboli. — da bi bili bolj srečni ž njo, kakor je bil nek mož s svojimi hruškami. V nekem kraju je bil gospodar ki je imel lepo rodovitno hruško; — silno okusen in sočnat je bil njen sad, ali kaj, da ga nikdar ni sam obiral in vžival. Prederzni fantje so mu vsako leto hruške otresli in prav pred nosom pokradli. Ta gerda navada, sadje krasti, voščim, da bi se povsod opustila. Kaj si tedaj spomni oni človek enega leta, da bi hruške obvaroval? Ko začno hruške zoreti ne bodi len, gre in si postavi posteljo pod ono hruško ter sklene tam pod hruško spati vsako noč, dokler hruške ne bodo zrele. Ravno tako pa tudi potepini tatovi sklenejo to leto še prav posebno hruške obrati. In kaj naredé? Eno nedeljo popoldne dobre volje moža v kerčmo spravijo, ker so poznali njegovo slabost, da ga rad včasih kak kozarček serkne, posebno pa še, če je zastoj. Precej obilno te blage kapljice tako mož dobi pod kapo in prav židane volje se zvečer verne domov. Ob svojem času se potem podá v svojo posteljo pod hruško hruške stražit — ali kmalo terdno zaspi, ter smerči prav čversto. Tatinski zanikarneži so ravno to nameravali in berž ga prav tiho in na lahno s posteljo vred zaneso v bližnjo plitvo vodico, kjer ga postavijo na peščen otoček sredi vodice, potem mirno vse hruške obero. Zdaj pa privežejo dolg srebrot za germ poleg vode in ga začno na vso moč tresti.

Šum moža v postelji zbudi in misleč, da mu tresejo hruške, plane urno po konci in — čof v vodo. Možu se pač ni nič hudega zgodilo, ker je bila voda plitva in majhna, vendar ko je

mož klical „bežimo, bežimo, rešite se, voda je iz struge! — smeja ni bilo ne konca ne kraja. Če je ta dogodba resnična ali le „godčevska,“ ne morem pričati; to pa je gotovo, da ponočnjaški tatovi so bili vredni „leskovega mazila“ in da oni mož ni bil srečen s svoji hruškami. Vam pa jaz želim nekaj, da bi bili bolj srečni pri činkih in pri tomboli. Če katerim pa že drugi činke in tombolo obero, kakor oni poredneži hruške priprostemu možu, naj vas nikar preveč ne boli; saj v vodo ne bode nobeden padel, kakor je padel uni mož. Pač pa vzemite seboj na dom zavest, da ste dobro delo storili „Katoliški družbi,“ ker ste se tombole vdeležili. Zato še enkrat: Voščim prav veliko srečo neopotečo!

Z Iga. (Tretji red sv. Frančiška je neizrečena korist v našem času.)

Tretji red sv. Frančiška, v začetku oster, je zdaj po novi vravnavi sv. Očeta Leona XIII tako lahek, in okoliščinam današnjega časa tako primeren, da ni v njem nikakih posebnih ostriosti, ne dolžnosti in ne bremen. Družega se skoraj ne zahteva, kakor živeti kristjansko, ter biti pravi učenec ali učenka Jezusa Kristusa, drugim v lep izgled; nabira si pa pa tretjerednik posebno zasluženje pri Bogu in pripravlja si posebno plačilo v nebesih.

Znano je, da je svet zapeljiv in hudoben, da so dobri katoličani zunaj domače hiše in med svetom v veliki dušni nevarnosti; zato se radi zvesti otroci sv. Cerkve poslužujejo od katoliške Cerkve priporočenih in nasvetovanih pripomočkov, da se v lepem življenju vterjujejo in pred grehom zavarujejo, ter se med seboj v pobožnosti podpirajo z lepimi izgledi, z molitvijo, s pogostim vdeleževanjem presvetih zakramentov, in z bratnim posvarjenjem. Da se to doseže, vpeljali so naš neumorno delavni prečastiti g. župnik že pred nekaj leti memo družih pobožnosti tudi tretji red sv. Frančiška, kateri sedaj šteje že v naši župniji okoli 400 udov, in donaša stoteren sad; dobro namreč vedó, da živi se le kratek čas in na uporabo tega časa zastavljena je prihodnost, zastavljena večnost! Vsaki mesec enkrat imamo shod s pridigo in sv. mašo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom, h katerim shodom prihajajo vsi tretjeredniki in še drugi farani. Opravimo takrat, ali dan poprej, sv. spoved in po sv. maši imamo skupno sv. obhajilo; po svetem opravi mesečnega shoda zložimo tretjeredniki tudi po svoji moči nekoliko soldov, da se podpirajo ubožniši izmed udov, posebno bolniki, in to službo oskerbnika opravlja pri naši skupščini prav vestno naš farni organist, tako imamo ob enem tudi malo Vincencijeve družbe, katera podpira uboge in bolne ude tretjega reda.

Resnično je in skušnja nas uči, da tretji red sv. Frančiška je dober kvas, ki vse testo v župniji prijetno skvasuje, on zavaruje nedolžnost, in mladino v čednosti ohrani, on stori, da je pobožnost v časti, da se presveti zakramenti pogostoma prejemajo, Gospodovi dnevi prav praznujejo, da gorečnost do božje službe raste in se kerščanska ljubezen lepo razcvita. Tretji red sv. Frančiška v župniji je ljubeznjiva vez kerščanskih serc, je kinč cele fare, je pobožen zgled vsem duhovnim ovčicam, je čast in veselje dušnih pastirjev, je drag pogled ljudem, svetnikom, angeljem in Bogu. Župnija brez tretjega reda ali kake druge

bratovščine je ovčji hlev brez ključavnice na vratih, tat lahko hlev odpre in ovčico odpelje ali pa ondi zadavi. Zato je svetovati, da bi vsaka župnija imela kako bratovščino, ali tretji red sv. Frančiška, ker terditi smemo, da velik razloček v duhovnem življenju gospoduje med farani, ki bratovske dolžnosti zvesto opravljajo, in med unimi, ki nobene bratovščine nimajo.

Naj nihče ne reče, bojim se v tretji red stopiti, ker tako novo dolžnost prevzamem, in če je ne dopolnim, se še poprej pogubim. To ni res; kdor v tretji red stopi, zamore vselej dobiček imeti, nikdar pa ne more kake škode terpeti. Če spolniš, kar tretji red ali bratovščina tirja, dosežeš odpustkov, si deležen društvenih zakladov; če pa bratovščinih dolžnosti ne spolnuješ, nimaš sicer nobenega dobička, pa tudi nobenega in naj manjšega greha zato ne. Potem bi smeli reči od vsacega, ki se brani v tretji red ali kako drugo bratovščino stopiti, da se brani le pobožno živeti, se brani v nebesa iti. Naj se tedaj nobeden ne boji pristopiti v tretji red sv. Frančiška, ali sploh v kako bratovščino; nikdar se tega ne bode kesal, ampak ravno nasproti, hvalil bode Boga v življenju in v večnosti za to neprecenljivo dobroto. Male so dolžnosti, veliki pa so dobički.

Novo mesto. 7. svečana. (Smert in pokop dekana Mat. Freliha.) Naj bo dovoljeno, da jest kot sošolec v imenu vsih drugih še živih sošolcev in mnogih prijateljev na gomilo svojega starega, ljubelega in serčnega prijatelja, ranjcega gospoda dekana Matevža Frelih-a, položim ne iz suhih, ponarejenih cvetlic napravljen, temuč iz njegovih (dekanovih) lepih čednost in dobrih del sestavljen venec v večen spomin. Vender pred svojim mertvaškim govorom opomniti moram še kaj družega, ker vem, da slehern želi kaj več zvedeti o zadnjih urah ranjcega dekana.

Ranjki dekan bolehal je že več časa. V adventu se je stara bolezen naduha — Bronchial-Asthma — vnovič oglasila, Gospod se je zato varoval, kar je bilo mogoče. Iz farovža v cerkev, drugam ni šel nikamor. Dva zadnja tedna je samo ob nedeljah maševal. Vender pisanja opravljal je do sobote, t. j. do 30. minulega mesca. Pred kratkim se ga je prišla „influenca.“ Zato je rekel dekan pri obedu svojemu gosp. kaplanu: danes pojdem nekoliko poprej v posteljo, kakor po navadi, da bom jutri bolj terden.

Ob 1/2 10ih zvečer je bila še postrežnica (nečakinja) pri njih in bilo je vse po navadi. Na vprašanje, če hoče čuti v stranski sobi, rekli so dekan, naj gre spat, in šla je. V nedeljo zjutraj pride v sobo in najde g. dekana na tleh ležati. Padli so (skoro gotovo, ko so hoteli iti iz postelje) na tla, in ta padec jih je tako pretresel in oslabil, da niso mogli vstati. Tako ležeč do jutra so se prehladili. Zdravnik je povedal, da je hitra kataralna pljučnica, ter je gospod kaplanu razodel, da je smertna nevarnost. Okoli 4ih zjutraj prihodnji dan so jih gospod kaplan previdili in jih napravili, da so naredili testament. Bolezen se je hujšala nenavadno urno in čudoma naglo. Ob 12. uri 1. svečana so pa izdihnili svojo blago dušo. Bili so poterpežljivi, vdani v božjo voljo ter so veliko molili. In ko so farani zvedeli smert ranjcega, nastal je velik jok po vsi fari.

Pogreb ranjcega, določen na 4. svečana, bil je zares lep, veličasten. Prejšni dan je sicer zlo snežilo in pota so nastala prav gerda, in vender zbralo se

je toliko ljudstva, da niso vsi imeli prostora v cerkvi. Duhovnov se je zbralo 20 in pogreb sem vodil jest. Ob 9ih se je spreved pričel. Pred župnijskim dvorom so pevci zapeli žalostinko, nato se je preneslo truplo v cerkev, kjer so se prav lepo, cerkveno odpele navadne cerkvene molitve. Nato sem pridigoval, sicer dolgo, pa vsi brez razločka so radi in pazljivo poslušali, ter se močno jokali. Po pridigi je bila črna peta maša, ktero so opravili gosp. Žgur, župnik belo-cerkovski. Po odpeti liberi so možje vzdignili merliča ter ga nesli na mirodvor. In ko bi se bili ljudje pri pogrebu tako zverstili kakor je sicer navada, bi bili prvi že na precej oddaljenem mirodvoru, zadnji pa še vedno v cerkvi, toliko ljudstva je bilo. Ker je pa vender slehern želel pričujoč biti, ko bodo ranjcega dekana položili v zemljo, hiteli so ljudje v treh verstah proti pokopališču. V sredi duhovni z merličem, naš priljubljeni okrajni glavar, gosp. Fraenzl. pl. Vestenick in njegova preblagorodna gospa, nato okrajni sodnik gosp. dr. Golija z drugimi gg. vradniki, požarna bramba, gosp. župan in odborniki, cerkveni ključarji, pevci, več družih gospodov in gospej in pa šolska mladina! Dekleta je vodila gosp. učiteljica. Na desni strani pa so poseben spreved napravili fantje in možje, in na levi ženske in dekleta. Ta prizor je bil zlo ginljiv, ker s tem so trebanjski farani pokazali, da so zares ljubili svojega prerano umerlega dekana. Pa so tudi jokali, kakor dobri otroci, za svojim ranjkim očetom.

Po opravljenih cerkvenih obredih so zagrebli merliča in pevci še odpeli drugo žalostinko. Na to se je ljudstvo razšlo polno žalosti in bridkosti zaradi tako nepričakovane smerti dekanove, kteremu vsi iz serca voščimo, da naj v miru počiva!*)

Peter Urh,
prošt.

Iz Trebnjega. 3. sveč. K smerti preč. g. dekana Mat. Frelih a prejeli smo po priljudnosti nektare znamenite verstice iz osebnega pisma. Pismo pravi: Smert našega tako posebno dobrega gosp. dekana, me je hudo pretresla. Akoravno so že vso zimo bolehal, nekoliko za kašljem in naduho, vender ni nihče mislil, tudi njegovi najbližnjiši ne, da bi nas ta splošnje-žalostna nesreča ntegnila že zadeti. V ponedeljek (25. pros.) so še maševali in tako so hotli tudi še v nedeljo (31. pros.); g. kaplan, v resnici sinovsko skerbni za pokojnega gosp. dekana, so jim v soboto to odsvetovali; toda g. dekan so ostali pri tem sklepu, češ, da se že dosti močne čutijo. Ločila sta se gg. z dogovorom, da g. kaplan bodo pri jutranji maši pridigali, g. dekan pa maševali; ko jih pa zjutraj o navadni uri, kakor drugač, ni bilo iz sobe, je nečakinja gredé k jutranji maši šla pogledat, in našla je preubogega gosp. dekana čisto terdega na tleh ležati; še le ko so jih dolgo dergnili, so se ubogi revež zopet zavedeli. Poslali so po zdravnika g. Lukan-a in ko je le-tá prišel proti poldnevu, je poterdil, da je huda pljučnica in je precej kazal malo upanja, razun ako bi se v ponedeljek kaj zljajšalo, zaterdil je pa, ako bi to ne bilo, naj jih g. kaplan le previdi s svetimi zakramenti za umirajoče in tudi skerbi, da se časne zadeve poravnajo, ako se to že ni zgodilo; žali, da vse to se je moralo zgoditi in polni o poldne (1. sveč.) so tako neizrečeno dobri dušni pastir izdihnili svojo pobožno dušo.

*) Ves prav tehtni in silo ginljivi govor prinese „Danica“ prihodnjič. Vr.

Vsa fara žaluje in tolažljivo je le toliko, ker se iz tega vidi, da ljudstvo vendar ima tudi spoznanje in resnično čutilo za svoje dobrotnike. Naš kaplan, čast g. Nagodč, so celo zimo delali skorej več kot je mogoče; ker so namreč rajnemu g. đekanu skušali prizanašati, smé se reči, da so vse spovedovanja, previdovanja bolnikov — ob kratkem vse, sami in k temu tudi prav natanko in vestno opravljali: plačilo od Boga zato njih čaka.

Tukaj nalezljiva influenza zelo gospoduje, skorej v vsaki družini je kaj...

Hercegovina. (Stan oo. Frančiškanov.) Frančiškanska kustodija v Hercegovini je bila do leta 1844 del bosanske okrajine. To leto pa so iz Rima dobili privoljenje za zidanje konventa v Hercegovini in pričeli so delo brez pomočkov z edinim zaupanjem v Njega, iz čigar ljubezni so to delo pričeli. S pomočjo dobrotnikov so v kratkem času sozidali cerkev in samostan v sredi Hercegovine v Širokem briegu. V tem samostanu, kot edinem v Hercegovini, so ustanovili pripravišče, novicijat in modroslovsko učilnico; v bogoslovje pa so pošiljali, kakor še zdaj, po nekaj mladenčev v vnanje provincije, zlasti na Laško. Tam so se zastojali šolali in zderževali; te dobrote so pa zdaj oplenjeni zaradi političkih rogovilstev in zatiranja samostanov na Laškem.

Višji redovniki provincije so previdili, da v enem samostanu se ne morejo lahko in z dobrim uspehom odgojati gojenci humanisti, novici in modroslovci; torej so sklenili, da hočejo zidati nov samostan; po doseženih pravicah in opravljenih zbirkah po zunanjih deželah so torej zidali semenišče v Humacu, kjer je že od l. 1876 novicijat in modroslovni nauki, probandati pa je ostal v Širokem briegu.

Dalje so ustanovili še bogoslovje, saj za prvi dve leti, v Mostaru, v hercegovski stolnici, kjer biva škofov sedež, pa tudi svetne in vojaške vradnije, in ker so se katoličani močno namnožili, je treba ondi več mašnikov za božjo službo, za spovedovanje, za šole, in tam mora iz enacij vzrokov imeti svoj sedež tudi provincijal zaradi lažjega občevarja s civilnimi in vojaškimi vradnijami. Iz tistih vzrokov so preteklo leto jeli v Mostaru zidati tudi samostan. Toda pomočki za zveršenje in zlasti za notranjstvo se popolnoma pogrešajo. Zato, kakor pišejo „Acta ordinis Minorum“, 1. zvezek za l. 1892, sedanji kustos prečast. P. Nikolaj Simović, ko zahvalo naznanja vsim dosedanjim dobrotnikom, tudi ponavlja ponižno prošnjo še drugim, da bi mu skazovali pomoč za zveršenje tega dela.

Stan oo. Frančiškanov in katoličanov v Hercegovini je bil l. 1891 tale: Mašnikov frančiškanov je 62, klerikov bogoslovcev 15, modroslovcev 6, mladenčev v pripravišču, poskušnici, za red odločenih 19. Duhovnij samostanom vtelesenih je 31, namreč: Bukovica, Cerin, Dreznica, Drinovec, Gabela, Glavatičevo, Goranci, Gorica, Grabovica, Gradac mostarki, Gradac posuški, Gradnić, Humac, Klobuk, Kočerin, Konjic, Ljutidolac, Mostar, Posušje, Rakitno, Rasno, Roškopolje, Ruziči, Seonica, Široki brieg, Šuica, Tihaljina, Veljaci, Vinica, Vir, Županjac. Katoličanov po teh duhovnijah ter farah je 78.200.

To je poročilo preč. P. Nikolaja Simovića od 26. nov. 1891. — Kaj posebnega je, da v daljnem Rimu so slovanska imena v pravopisnem oziru še zadosti pravilno pisana, ko pa nasprotno časniki na

avstrijskem Dunaju pišejo slovenska in slovanska imena tako, da ni ničimur podobno!

Jezusu v jaslicah.

Pri tvojih jaslih tu klečim,
Serce ljubezni koperni;
Saj svojega Boga častim,
Kot dete malo, brez moči.

Pri jaslih tvojih zopet mir
Nedolžnih se poverne dni;
Če križ mi tvoj je straha vir,
Če tvoja me obsoja kri.

Zató od jasli proč ne grem,
Da grehe vse mi odpustiš,
Ostaviti jih prej ne smem,
Da blagoslov mi поделиš!

F. S.

Razgled po svetu.

Iz Padove ondotni škof prečast. gospod Jožef Callegari iz reda sv. Frančiška piše prevzvišenemu gospodu knezu škofu in pripominja, da se bliža čas, ko se bo obhajala sedma stoletnica od rojstva velikega čudodelnika sv. Antona Padovanskega, (rojen je bil 15. avg. 1195). Pravi, da za to priliko bi se morala cerkev sv. Antona v Padovi popraviti in olepšati in ker je ondotna škofija zelo ubožna, se obrača do častivcev vesoljnega sveta tega velikega čudodelnika za pomoč. Nadjamo se, da o tem se bo še več pisalo in zvedelo.

Prusko in Nemško. Nemški državni zbor je sprejel tisto zvezo s Švico, Avstrijo in Italijo. — Pruski deželni zbor si je med seboj v laséh zaradi nove šolske postave, ki ima biti verska. Središče in konservativci branijo na vso moč versko šolo; tako imenovani liberalci (prostomišljaki) vero čertijo, kakor tudi drugod. Toda sovražniki poslednjič ne bodo nič opravili, ker sedanji nemški cesar, kultusminister grof Zedlitz in kancelar gr. Kaprivi delajo junaško za versko šolo, ter jasno spoznajo in pričajo, da verski nauk se more le samo v verski šoli prav učiti. Kaprivi je one dni očitno rekel, da tu se ravna le za vero ali pa za nevéro. Levičarji so pri teh besedah strašno bučali, toda Kaprivi ni mož, da bi se dal z ropotanjem v kozji rog vgnati.

Bavarsko. Kakor je kultusminister Müller naznanil, imajo oo. redemtoristi ali ligorijanci, ki so bili o svojem času po zmoti pregnani, zdaj upanje, da se bodo vernili na Bavarsko.

Ogersko. Pri volitvah one dni je bil taki hrup po Madjarskem, da je blizu 300 mest in vasi dobilo vojake v stanovanja in še ni bilo brez pobijanja. Počenjanje liberaluhov je tega krivo, ker po vsaki ceni hočejo na kermilu biti.

Dunaj. (Sad brezvérstva.) Kam pridervi človeka zapuščenje vere in verskega življenja, priča pravda zoper morivce kerščenic na Dunaju, ki se je snovala one dni. Strahoviti morivski zverí sta Franc Schneider in njegova žena Rozala. Gerših in pošastniših ljudi ni bilo kmalo pred sodnijo. Franc Schneider je bil zatožen treh umorsko-roparskih hudobij, njegova žena pa, da je v dveh slučajih moriti pomagala.

Uboge žertve so bile dekletke, kerščenice, ki sta jih ta tiger in tigrinja izvabljal iz Dunaja; češ, da jim bodeta službo preskerbela, sta jih pa v gozde po okolici speljala, umorila in oropala. Eno moritev je Franc Schneider doveršil sam, pri družih dveh je pomagala babura, ker je dekletoma roke držala, ko ju je Schneider davil. Te hudobije so se zgodile poslednje poletje. Veliko deklet je tej strahoti le s tem odšlo, ker so vselej morale zaboje precej seboj vzeti, ali pa ker so bile prerevno oblečene in tolovaja nista slutila, da bi mogla kaj dosti priropati. Mož je slednjič pred sodnijo priznal hudobijo, žena pa je terdovratno tajila in vse zadolženje zvrčala le na njega.

Sodnija je oba obsodila k smrti na vislice.

Med umorjenimi je bilo tudi dekletke Kleinrath. Ko so bile priče zasliševane, se je v sodnji pokazal grozen prizor: prinesli so namreč v sobano zabojček uboge dekle, v katerem je med drugimi malovrednostmi bila škatlja in v škatlji glava čepinja in lasni čopek dekle, ki je svojo lahkovernost plačala z lastnim življenjem. Poklicana mati umorjenke je spoznala in pričala, da je vse to od njene hčere. Z derhtajočimi rokami je vzela v roke obleko in gledala rumene lase svojega umorjenega otroka, ter potem izrekla svoje pričevanje. Poslednjič je prosila sodnijo, če bi smela lasni čopek svoje hčere za spomin domu vzeti. Vsi pričujoči so bili pri teh besedah globoko pretreseni, in predsednik ji je obljubil, da o svojem času bo to in vse drugo domu dobila. —

Le ko svarilo mladim osebam pred nevarnostmi smo to grozno dogodbo posneli po „Sonntagsblattu“ „Danica“ sicer nima navade vsih pošastnih reči naznanjati. Pišejo namreč tudi še o družih — dušnih in telesnih roparjih ob enem, ki nevedne dekline speljujejo skrivaj na tuje, v druge dežele, n. pr. skoz Oggersko na Turško itd. in obetajo jim kdo vé kako srečo; toda vse obetanje se izide v dušne in telesne mesnice. Torej varite se! Še tudi doma slednjič ni brez taci roparjev — saj dušnih, ki z lažnjivimi obljubami ubogim, nepremišljenim deklinam nakopljejo naj grozniši nesreče.

Torej: bežite pred zapeljivci bolj kot pred kugo in influenco: za svojimi sladkimi besedami skrivajo smertni strup. Kdor je zavergel vero in strah božji, tacega se bojte bolj kakor tigra in volka!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarj (svečan).

a) Glavni namen:

Spoštovanje božjih namestnikov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Za papežem, najvišjim pastirjem neumerjoch duš, znašajo svojo jezo sovražniki teh duš nad druge od sv. Duha postavljene pastirje Cerkve božje, nad škofo in mašnike. Saj je eden vodnikov teh brezbožnikov, katerega imenujejo s priimkom: veliki, jedini, v sicer prav katoliški deželi pred par leti javno rekel: Duhovnik, ta je naš sovražnik!

Sovražnik jim je potem tudi vsak vladar, ki pripozna, da je po milosti Božji to kar je, ki tudi kot

knez ve, da je po zakramentu sv. kersta pred vsem in za vse odgovoren Jezusu Kristusu, Kralju kraljev in Gospodarju gospodarjev.

Sovražna jim je družina s svojimi od Boga v serce zapisanimi postavami in od Boga postavljenimi neoskrnljivimi predstojniki, očetom in materjo. Oni kažejo na videz, kakor da bi nič slabega ne nameravali, v resnici pa z zlobnim preudarkom človeško družinsko življenje po tisočeri knjigah in spisih kot jednako z živalstvom, in nasprotno časté divje živalsko življenje z ineni, človeškim razmeram lastnimi, da bi tem preje vso sveto spoštljivost in blagi strah uničili. Sovražniki so jim slednjič tudi vsi višji, vradnijski in stanovski predstojniki, gospodari, tovarnarji in delodajavci. Po njih nauku so vsi le prosti, jednaki bratje, če pa gledamo na učinek in na sad tega krivega nauka, potem je vse le trinog in suženj, zatiravec in zatiranec, ki so prav za prav vsi jenaki, le da imajo prvi nekaj več moči in oblasti in da se derznejo to tudi sebi v prid obračati.

V ravno tistem redu pa, v katerem hočejo sovražniki to pogubo dopolniti, se hočemo mi zoper njo bojevati; zato skazujemo najprvo svojo detinsko ljubezen in spoštovanje sv. Očetu Leonu XIII. Čem bolj ga sovražniki zasramujejo, tem bolj ga hočemo mi spoštovati. V posebno tolažbo bo pa sv. Očetu, če mu s svojimi doneski pomagamo postaviti v Rimu cerkev sv. Joahima, ki je odločena za spominsko darilo ob njegovi petdesetletnici škofovanja v mescu februarju 1893. V ondi začasno postavljeni kapeli sv. Joahima se je že 8. decembra praznik brezmadežnega spočetja Marije D., darovala prva slovesna sv. maša.

Toda še v večjo tolažbo bo sv. Očetu, in s tem skazemo najvišjemu namestniku Božjemu svoje največje spoštovanje, če se, pokorni njegovim skoro neprenehoma ponavljanim opominom, tesno združimo s svojimi od Boga postavljenimi pastirji, škofi in mašniki, in se tudi vsaki drugi postavni oblasti podveržemo in jo kot namestnico Božjo dostojno spoštujemo, pripravljeni v vsem služiti in pokorni biti v tem, kar ni zoper božjo postavo; kajti sicer naj velja: Bogu moramo bolj pokorni biti, kakor ljudem. Posebno je treba v serce mladini nasproti vladajoči nepokorščini in razdanosti vcepiti red in pokorščino, spoštljivost do vsake postavne oblasti, spoštovanje starišev, ljubezen do sladkega jarma kerščanskega hišnega reda, spoštovanje in ljubezen do matere vseh, do sv. Cerkve. Vsemu svetu pa je razodel Leon XIII v svoji zadnji okrožnici o delavskem vprašanju, da je sv. Cerkve edina, ki zamore v sercih spoštovanje vsake postavne oblasti obnoviti in k vsestranskemu spolnjevanju vseh dolžnosti siliti, katera edina tudi zamore dati delavcem in vsej človeški družbi zaželjeni mir, katerega je prineslo na svet serce včlovečenega Boga vsem ljudem, ki so dobre volje.

Molimo torej, kakor nas apostelj opominja, za vse ljudi, za kralje in vse, ki opravljajo kako službo ali dostojanstvo, da bomo mogli mirno in tiho živeti v vsi pobožnosti in čistosti. Kajti tako je prav in dopadljivo pred Bogom, našim Odrešenikom, ki hoče, da se vsi ljudje izveličajo in k spoznanju resnice pridejo.

Glavni namen za mesec sušec (marcij.)

Kerščanska družinska navada jutranje in večerne molitve.

b) Posebni nameni:

18. **S. Flavijan.** Spoznanje in izvrševanje volilne dolžnosti. Zatiiranje pijančevanja in pospeševanje družb treznosti. Bolnišnice in ubožnice.

19. **S. Gabla.** Zaupni možje katoliških ljudstev. Duhovni in redovniki v veliki nevarnosti. Z delom preobložen predboriteljji za dobro stvar.

20. **S. Evherij.** Vestno spolnovanje cerkvenih zapovedi in redovnih pravil. Spolnjenje pravičnih želj bogaboječih starišev.

21. **S. German.** Uničenje prostomavtarstva, zlasti v Italiji. Duhovnov živa gorečnost za izveličanje duš. Šolsko vprašanje. Vzgojne zadeve.

22. **S. Petra stol** v Antiohiji. Sv. Oče in rimsko vprašanje. Katoliški dijaki na protestantskih gimnazijah.

23. **Terpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa.** Pospeševanje pobožnosti sv. križvega pota. Mirno rešenje najsihnejših sedanjih vprašanj. Tovarne.

24. **S. Peter Damijan.** Dvomljivo stanje južne Amerike, zlasti Brazilije. Zopetno pridobljenje že zdavno izgubljenega dušnega miru. (Konec nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sreča pri domači živinici. — Za zadobljenje ljubelega zdravja po bratovski molitvi na priprošnje Marije Device. Uslušanje se v „Danier“ naznani. — Bolna oseba.

Listek za raznoterosti.

Misijonska hiša v Kočevji. C. k. visokost nadvojvoda Albreht je daroval za misijonsko hišo v Kočevji 100 gld.; za vgodno loterijo v prid tega vstava pa krasno zlato uro za dobitok. — Bog ohrani tako plemenitega dobrotnika!

Terst. Prečast. gospod dr. Janez Šust, prošt stoljnega kapitelnega teržaškega, apostoljski protonotar, je postal vesoljni namestnik (general-vikar) presvitelega, visokočastitega svojega gospoda škofa. (Fol. Dioec. Terg.) Slava!

V. č. g. dr. Jož. Ivanič, konzist. tajnik, je postal kancelar in poročevalec konzist.

Na južni železnici, pri Lazah, se je po noči 2. t. m., na železnico vderl velik plaz; vlak naglič je zarad tega imel 24 minut zamude.

Poterdilo. Počastim se z naj lepši hvaležnostjo poterditi, da sem resnično prejel 153 gld. za razširjanje sv. vere...

Solnograd 8 febr. 1892.

Holaus I. r.

Iz rimskega Martirologija

Štirinajstega mal. travna (aprila).

V Rimu S. Anicet, papež in mučenec, ki je o preganjanji Marka Avrelija Antonina in Lucija Verija dosegel palmo mučenstva.

V Afriki je ta dan blaženi Mapalik s premnogimi drugimi bil usmerten za sv. vero, ter so vsi dosegli mučeniško krono.

Ravno tam sta umerla za sv. vero ss. Fortunat in Marcijan.

V Antiohiji sta za Kristusa življenje dala s. Peter dijakon, in s. Hermogen, njegov služabnik.

V Kordovi na Španjskem so bili z mučenstvom venčani: s. Elija mašnik, s. Pavel in s. Izidor, pušavnika.

V Vieni na Francoskem s. Pantagat, škof.

V Cisterciju na Francoskem s. opat Štefan; ta je prvi stanoval v samoti z imenom Cistercišče, in je z veseljem sprejel s. Bernarda in njegove tovarše, ki so prišli k njemu v samoto vadit se v svetem življenji.

Med drugimi je znamenit ravno ta dan s. Robert, spoznavalec, vstanovnik in prvi opat samostana „Casa Dei“ (hiša Božja) v klaromonški škofiji na Francoskem.

Vsaki dan je še veliko družih mučencev, spoznavalcev, svetih devic, služabnikov in služabnic Božjih, ki so po raznih potih in načinih zaslužili češčenje na zemlji in večno čast v nebesih.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Jan. Virant 1 gl. — Č. g. župnik J. Podboj 5 gl. — „Ministro pro mensa“ 12. gl. — H. 50. kr. A. St. 2. gl. — Č. g. župnik J. Kersič 2 gl. — Iz Preserja 2 gl. — Č. g. G. J. 1 gl.

Za sc. Detinstro: Č. g. Martin Tomec, župnik v Suhorji, 5. gl. — Udje in dobrotniki po č. g. Š. Zupanu kat. v Škofji Loki 110 gl. — Z. Jesenic 10 gl. po č. g. župniku. — Č. g. Avg. Šimkovec, kapelan v Žužembregu, 35 gld.

Za usmiljenke v Adrianopolu: G. Jan. Klemen v Rudolfovem 5 gl. — 5 gl.

Za sc. Oeta: Č. g. župnik J. Kersič 2 vel. terdnjaka. — Č. g. župnik Jan. Virant 3 gl. — Iz Preserja 1 gl.

Za ustanovitev stalne večje rezidence čč. oo. Jezuitor v Ljubljani namesto sedanjega „pročizorija“: Fr. Krumpeštar 2 gld.

Za afrikanski misijon: Marijana Voselj 1 gld. — M. G. 1 gld.

Za Detoljubi: Č. g. župnik Ant. Stenovec 1 gld. — Č. g. Ant. Klemen 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: Udje in dobrotniki po č. g. Š. Zupanu kat. v Škofji Loki 70 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prejedoru v Bosni: G. J. Klemen v Rudolfovem 5 gld. — Iz Preserja 1 gld.

Za oo. Trapiste v Marionhilla: Iz Novega mesta po mil. gospodu proštu Petru Urhu 19 gld. 50 kr.

Za misijone: Č. farni vrad v Zavratcu 2 gl. 95 kr.

Za odpravo suženjstva: Fara Goriče po č. g. župniku 10 gld.

Za pogorelce v Rakitniku: Fara Goriče po č. g. župniku G. Jakeljnu 8 gld.

Za bratorščino Naše ljube Gospe: Frančiška P. 1 gld.

Za bratoršč. S. R. T.: Iz Preserja 1 gld.

Pogovori: J. R. v J.: Vaša hvaležnost do dobr. M. J. kaže lepo serce; vendar osebne (privatne) zadeve kaže le osebno opraviti. —